

staaet paa den modsatte Side af de Medlemmer, som ved de aarlige Debatter her have staaet meget skarpt paa store Nedsettelse og Indskrænkninger. Det, som jeg for det Første anseer for bundet ved Commissionens Forslag, er, at det Bidrag, der er paalagt Staten, skal gives for 10 Mdr uden nogen Indblanding. Det er for mig et Hovedpunkt, som her er opnaaet, og, som jeg troer, vil gjøre overordentlig stor Nytte. Jeg kommer dernæst til et meget vigtigt Moment, et af de meest bestridte Momenter, nemlig de personlige Lønninger, og navnlig det Maximum, som Commissionen og efter den Ministeren har foreslaaet; man kunde sige, at naar Folkethinget overhovedet kun vil give en fast aarlig Sum, kunde det egentlig være det ligegyldigt, hvorledes Styrelsen anvender denne Sum indenfor sit eget Omraade; men det er dog ingenlunde Tilfældet, thi det maa dog ogsaa vide, hvorvidt Theaterbestyrelsen kan komme ud af det med den Sum, der bevilges, og derfor maatte der fastsættes en Grænse. Vi maae dernæst husse paa en anden Ting, som ogsaa er nævnt fra andre Sider, som have udtalt sig stærkt om dette Spørgsmaal, nemlig at Commissionen har vist Veien til at sætte enkelte Lønninger høiere, og at man derved ogsaa kan faae en noget større Sum ud. Man har overseet det første Punkt i Lovforslaget, nemlig § 1, hvor det hedder: for Fremtiden kan Ingen ansættes som kongelig Embedsmand ved Theatret uden Rigsdagens særlige Samtykke, og dette gjentages senere med Hensyn til Maximum for Lønningerne. Jeg troer ingenlunde, at den Betragtning er rigtig, at det skal være saa ubehageligt at komme til Rigsdagen i saadanne Spørgsmaal; jeg indrømmer, at det kan være høist ubehageligt, naar Rigsdagen maa indlade sig paa den hele Detail med Hensyn til enkelte Personers Lønning og maa fremdrage mange enkelte Personligheder og bedømme dem paa mange forskellige Maader; men jeg tillader mig at paastaae her, ligesom jeg paastod i en ganske anden Sag, nemlig om Cresopretning, at hvor der er Tale om større Spørgsmaal, f. Ex. at give en Person Cresopretning, høiere Lønning eller Eligt, er det behageligt at komme til Rigsdagen,

fordi den Lønning, som faaes, har den dobbelte Behagelighed, for det Første, at der faaes forøgede Indtægter, og for det Andet en Sanction af Statens lovgivende Forsamling, Noget, som der ingenlunde kan kastes Brag paa, og jeg troer, at der ikke vil være 5 Medlemmer her i denne Sal, som ville troe, at Rigsdagen, naar der er Tale om høiere Lønning til store og fremragende Genier, der ikke alene som Genier have Betydning og give Landet Glands, men som ogsaa skaffe Theatret Indtægt, ville nægte dem dette. Jeg troer det ikke om Rigsdagen. Jeg vedkjender mig aabent, jeg vilde ansee det for urigtigt, om Rigsdagen skulde debattere de mindre betydelige Personers Løn. Jeg er overbevist om, at Rigsdagen aldrig vilde nægte fremragende Genier — vi kunne jo nævne Navne som Whister, Fru Heiberg, Nielsen — en passende Gage for de store Fortjenester, som de have baade af Landet, Kunsten og Theatrets Kasse. Jeg har den fuldstændige Tillid til Rigsdagen, og jeg troer, at det er meget med Urret, at man lader dette Synspunkt ude af Betragtning. Hvis man vil gaae til de Bilag, som findes i Betænkningen, og som angaae Lønningen, vil det sees, hvormange der overskrider det Maximum, hvorom her er Tale, og det vil sees, om det ikke netop er de fremragende Genier, som have gjort Theatret Gavn, hvis Lønninger overstige Maximum. I den Henseende vil ingen Forandring ske, men Forslaget vil ganske vist sætte en Bom for, at Middelmaadigheden ved Theatret kan komme op til høiere Stillinger og Indtægter, end Middelmaadigheden overalt kan komme til. Man har sagt, at det var at stille for store Krav til Kunstnerne, at fordre, at de skulle opoffre deres Liv i denne Sags Tjeneste med de Udsigter, som her er Tale om, men ogsaa dette vil jeg bestride. Jeg troer, at den Mand eller Kvinde, som føler Kald til at offere sit Liv i denne Kunst's Tjeneste, vil gaae ind til Theatret selv med de nærværende Udsigter, vel vidende, at han, naar han ikke naaer op over Middelmaadigheden, ganske vist kun vil faae en tarvelig Indkomst saaledes som Middelmaadigheden overalt, men ogsaa havende den Fortrøstning,